

ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਕਹਾਣੀ ਜੋ ਬਹੁਤਿਆਂ ਦੀ ਸੋਚ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੋਣ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਕਿਰਦਾਰਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਬੜੇ ਅਣਚਾਰੇ ਢੰਗਾਂ ਨਾਲ ਲਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂ ਕਿ ਕਿਰਦਾਰਾਂ ਦੇ ਪਾਤਰਾਂ ਨੂੰ ਮੱਦੇ ਨਜ਼ਰ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਅਪੰਗਤਾ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਵਿਅੰਗ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਨਿੱਕੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸਾਰਜਤਾ ਦਾ ਆਰੰਭ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਹਾਂ। ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਸਾਰੇ ਕਾਇਦੇ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਨੂੰ ਤੋੜਦੇ ਹੋਏ ਬਸ ਇੱਕ ਛੋਟਾ ਜਿਹਾ ਸੁਨੇਹਾ ਹੈ ਜਿੰਦਗੀ ਚ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੱਚੇ ਤੇ ਸੁੱਚੇ ਕਹਾਉਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਇਹ ਮੇਰੀ ਪਹਿਲੀ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਇਸ ਵਿੱਚ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਦਾ ਬਿਆਨ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਜੋ ਕਿ ਲੋਕਾਂ ਲਈ ਜਾਂ ਪੜ੍ਹਨ ਵਾਲਿਆਂ ਸਰੋਤਿਆਂ ਲਈ ਆਮ ਜਿਹੇ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਮੇਰੇ ਲਈ ਬਹੁਤ ਖਾਸ ਹਨ ਕਿਉਂ ਕਿ ਜਿੰਦਗੀ 'ਚ ਆਰ, ਆਚਰਣ, ਬੇਰੁਪਤਾ, ਅਹਿਸਾਸ, ਦੁੱਖ, ਸੁੱਖ, ਜਿੱਤਣਾ, ਹਾਰਨਾ, ਰੋਸਾ ਇਹੀ ਗੱਲਾਂ ਆਮ ਹਨ ਪਰ ਇਹੀ ਗੱਲਾਂ ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਜਿਉਣਾ ਸਿਖਾਉਦੀਆਂ ਹਨ। ਇਨਸਾਨ ਦੀ ਕੁਝ ਐਸੀ ਸੋਚ ਜਾਂ

ਬੋਲਚਾਲ ਜੋ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਰੋਜ ਮਹੱਰਰੇ ਤੋਂ ਪਰੇ ਹੈ। ਇਸ ਦੀ ਨੁਮਾਇੰਦਗੀ ਲਈ ਮੈਂ ਕਿਸੇ ਤੋਂ ਕੋਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ਕਰਵਾਇਆ ਇਹ ਮੇਰੀ ਆਪਣੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਵਾਸਤਵ ਹੈ ਇਹ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਅਸਲ ਕਹਾਣੀ ਹੈ ਜੋ ਸਿਰਫ ਲਫਜਾਂ ਵਿਚ ਬਿਆਨ ਕਰਨੀ ਸੰਭਵ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਜੁਬਾਨੀ ਸੁਣਾ ਦੇਣਾ। ਮੈਂ ਕਹਾਣੀ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਕੁ ਪਾਤਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜਾਂਗਾ ਨਹੀਂ ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਰ ਇੱਕ ਪੰਨਾ ਜਾਂ ਕਹਿ ਲਿਆ ਜਾਵੇ ਕਿ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਹਰ ਪਲ ਮੈਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਬਿਤਾਇਆ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਚਾਹੁੰਦਾ ਕਿ ਮੇਰੇ ਇਨ੍ਹਾਂ ਅਲਫਾਜਾਂ ਨਾਲ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਕਈ ਵਾਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਇਨਸਾਨ ਬੇਖਬਰ ਹੁੰਦੇ ਹੋਏ ਵੀ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਜੀਅ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਸਾਡਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਐਸਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿ ਉਹਨਾ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਕਰੀਏ।

ਮੇਰਾ ਨਾਮ ਅਕਾਸ਼ਦੀਪ ਹੈ ਮੈਂ ਸਮਾਣਾ ਸ਼ਹਿਰ ਪਿੰਡ ਬਾਦਸ਼ਾਹਪੁਰ ਜਿਲ੍ਹਾ ਪਟਿਆਲਾ ਦਾ ਵਸਨੀਕ ਹਾਂ ਮੇਰੇ ਵਿਚ ਕਈ ਕਮੀਆਂ ਨੇ ਮੈਂ ਆਪਣੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦੀ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਇਹਨਾ ਅੱਖਰਾਂ ਨੂੰ ਕਲਮਬੱਧ ਕਰ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਜਜਬਾਤਾਂ ਨੂੰ ਨਿਖੇੜ ਕੇ ਤੁਹਾਡੇ ਅੱਗੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਦੱਸਵੀ ਅਤੇ ਬਾਰਵੀ ਆਪਣੇ ਜੱਦੀ ਪਿੰਡ ਵਿੱਚ ਹੀ ਕੀਤੀ ਹੈ ਉਸ ਮਗਰੋਂ ਪਟਿਆਲੇ ਕੋਲ ਧਬਲਾਨ ਵਿਖੇ ਬੀ ਸੀ ਏ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਪਰ ਉਹ ਪੂਰੀ ਨਾ ਹੋ ਸਕੀ। ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਮੌਤ ਤੋਂ ਮਗਰੋਂ ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ ਕਰਨ ਲੱਗਾ ਅਤੇ ਪਰ ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਬਹੁਤਾ ਚਿੱਤ ਨਾ ਲੱਗਾ ਤੇ ਦੁਕਾਨਦਾਰੀ ਵੀ ਛੱਡ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਅਨਲਾਈਨ ਫਾਰਮ ਭਰ ਕੇ ਪੰਜਾਬੀ ਸਟੈਨੇ ਵਿਚ ਦਾਖਲਾ ਲੈ ਲਿਆ ਤੇ ਮੈਂ ਪੰਜਾਬੀ ਸਟੈਨੇ ਕਰਨ ਲਈ ਨਵਾਂ ਸ਼ਹਿਰ ਜੋ ਬਲਾਚੌਰ ਤੇ ਸਾਡੇ ਪਿੰਡ ਤੋਂ ਕਰੀਬ ੨੫੦ ਕਿਲੋਮੀਟਰ ਦੀ ਦੂਰੀ ਤੇ ਹੈ। ਸਟੈਨੇ ਕਰਨ ਮਗਰੋਂ ਵੀ ਕੋਈ ਨੌਕਰੀ ਦਾ ਜਰੀਆ ਨਾ ਮਿਲਿਆ ਤੇ ਹੁਣ ਬੀ ਏ ਫਾਇਨਲ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੈ।

ਨਿੱਕੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸ਼ਰੂਆਤ ਉਸ ਪਾਤਰ ਦੁਆਰਾ ਹੀ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰਾਂਗਾ ਜਿਸ ਤੇ ਅਧਾਰਿਤ ਹੈ ।

ਮੈਂ ਨੇਪਾਲ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਤੇ ਨੇਪਾਲ ਦੀ ਜੰਮੀ ਪਲੀ ਹਾਂ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਬੜੀ ਹੀ ਅਜੀਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸ਼ੁਰੂ ਹੋਈ ਮੇਰੇ ਜੰਮਦੇ ਹੀ ਮੇਰੇ ਪਿਤਾ ਨੇ ਜੰਮਣ ਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾਇਆ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਘਰ ਧੀ ਜੰਮ ਕੇ ਅਪਸ਼ਗਨ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਕੋਈ ਜਿੰਦਗੀ ਚ ਕੋਈ ਘਾਟਾ ਪਿਆ ਹੋਵੇ ਅਸੀਂ ਦੋ ਭੈਣਾ ਅਤੇ ਦੋ ਭਰਾ ਹਾਂ ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਪੜ੍ਹੀ-ਲਿਖੀ ਜਿਵੇਂ ਦੋ ਹਾਲਾਤਾਂ ਚ ਪੜ੍ਹੀ ਤੇ ਪਲੀ ਉਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ 'ਚ ਜਿੰਦਗੀ ਜਿਉਣਾ ਹੀ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਗੱਲ ਸੀ। ਮੇਰੇ ਜੰਮਣ ਤੇ ਕਿਸੇ ਦੇ ਮਰਨ ਨਾਲੋਂ ਵੀ ਜਿਆਦਾ ਸੋਗ ਮਨਾਇਆ ਹੋਣਾ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਵੀ ਸ਼ੁਰੂ ਵਿਚ ਬਹੁਤੇ ਲਾਡ ਨਹੀਂ ਲਡਾਏ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮੇਰੇ ਬਾਕੀ ਭੈਣਾਂ ਭਰਾਵਾਂ ਨੂੰ ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਦੋ ਸਕੂਲ ਜਾਂਦੇ ਸੀ । ਮੈਂ ਲੋਕਾਂ ਘਰ ਸਫਾਈਆਂ ਝਾੜੂ ਚੋਖਾ ਕਰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਸਾਰੇ ਦਿਨ ਚ ੨ ਕੁ ਘੰਟੇ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਅਰਾਮ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹੱਸਣ ਖੇਡਣ ਨੂੰ ਮਿਲਦੇ ਸਨ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਸਾਰਾ ਦਿਨ ਹੀ ਚੁੱਲੇ-ਚੌਂਕੇ ਜਾਂ ਲੋਕਾਂ ਦੇ ਘਰ ਸਫਾਈਆਂ ਕਰਦੇ ਹੀ ਲੰਘ ਜਾਂਦਾ।

ਸਾਡੇ ਘਰ ਮੇਰੀ ਨਾਨੀ ਵੀ ਰਹਿੰਦੀ ਸੀ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਾਰਿਆਂ ਨਾਲੋਂ ਜਿਆਦਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ ਪਰ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਫਲਸਫੇ ਕਦੇ ਵੀ ਖਤਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਕਿਉਂ ਕਿ ਔਕੜਾਂ ਕਿਸਮਤ 'ਚ ਲਿਖੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਜਾਂ ਕੁਦਰਤ ਦਾ ਕੋਈ ਵੈਰ ਜਾਂ ਨਸੀਬਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਖੇਲ ਪਰ ਹਰ ਵਾਰ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਹੀ ਏਦਾਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਮੈਂ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਭੈਣ ਭਰਾਵਾਂ ਨਾਲ ਕੁਝ ਵੀ ਮਾੜਾ ਹੋਵੇ ਪਰ ਮੇਰੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਖਿਆਲ ਨਾ ਆਇਆ। ਮੈਂ ਰੋਜ ਸਵੇਰੇ ਉਠ ਸਬ ਲਈ ਚਾਹ ਬਣਾਉਣੀ ਫੇਰ ਸਾਰਾ ਕੰਮ ਕਰ ਕੇ ਫੇਰ ਮੰਮੀ ਨਾਲ ਲੋਕਾਂ ਘਰ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਣਾ ਇਹ ਮੇਰਾ ਰੋਜ ਮਰੱਰਾ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਆਮ ਜਿਹਾ ਕਿੱਸਾ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਆਹੀ ਮਕਸਦ

ਸੀ ਕਿ ਝੂਰ-ਝੂਰ ਕੇ ਮਰ ਜਾਣਾ ਕਦੇ ਕਦੇ ਏਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਡੈਡੀ ਨਾਲ ਖੇਤਾਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਜਾਣਾ ਰੋਜ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਖਰਚੇ ਵੱਢਣ ਨੂੰ ਆਉਂਦੇ ਸੀ ।ਹਰ ਵਕਤ ਮੈਨੂੰ ਔੜ ਜੀ ਲੱਗੀ ਰਹਿੰਦੀ ਕਿ ਮੇਰੇ ਸੁਪਨਿਆ ਦਾ ਕੀ ਹੋਵੇਗਾ ਜਾਂ ਮੈਂ ਏਦਾਂ ਹੀ ਮਰ ਜਾਣਾ ਯਾ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਮਕਸਦ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਮੈਂ ਰਾਤਾ ਨੂੰ ਸੌਂਦੀ ਨਾ ਸੀ ਤਾਰਿਆਂ ਵੱਲ ਦੇਖੀ ਜਾਣਾ ਉਹਨਾ ਨੂੰ ਚਮਕਦੇ ਦੇਖ ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਦੀ ਸੀ ਸ਼ਾਇਦ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵੀ ਕਦੀ ਏਦਾ ਚਮਕੁਗੀ। ਮੈਂ ਜਦ ਵੀ ਆਪਣੀਆਂ ਹਾਨਣਾ ਨੂੰ ਹੱਸਦੇ-ਖੇਡਦੇ ਦੇਖਦੀ ਤਾਂ ਮੇਰਾ ਵੀ ਰੋਣਾ ਨਿਕਲ ਆਉਂਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਮੇਰਾ ਵੀ ਅੰਦਰੋ- ਅੰਦਰੀ ਬਹੁਤ ਚਿੱਤ ਕਰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਵੀ ਇਹਨਾ ਨਾਲ ਹੱਸਣ-ਖੇਡਣ ਜਾਵਾਂ ਪਰ ਰੱਬ ਦੀਆਂ ਦਿੱਤੀਆਂ ਮਜਬੂਰੀਆ ਅੱਗੇ ਕਿਹਦਾ ਵੱਸ ਚੱਲਦਾ ਦੇਖਿਆ ਤਾਂ ਜਿੰਦਗੀ ਮੋਹਤਾਜ ਆ ਰੱਬ ਦੇ ਰੰਗਾਂ ਦੀ ਜਿੰਦਗੀ ਤਲਬ ਦੀ ਸੁੱਖਾਂ ਨੂੰ ਪਰ ਰੱਬ ਸੁੱਖ ਮਾਣਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਮੇਰੀਆ ਹਾਨਣਾ ਮੁੰਡਿਆਂ ਨਾਲ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੀਆਂ ਜਾਂ ਕਦੇ ਕਦਾਏ ਘੁੰਮਣ ਚਲੇ ਜਾਂਦੀਆ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਸਭ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ ਪਰ ਮੈਨੂੰ ਹਰ ਵਾਰ ਘਰ ਯਾਦ ਆ ਜਾਂਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਘਰ ਦੀ ਬੇਵੱਸੀ ਅੱਗੇ ਕਿਹਦਾ ਜੇਰ ਚੱਲਦਾ ? ਕੌਣ ਚਾਹੁੰਦਾ ਆਪਣੇ ਸੁਪਨਿਆ ਦੀ ਨੁੰਮਾਇਸ਼ ਕਰਨ ? ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਦਿਨ ਗੁਜਰਦੇ ਗਏ ਸਮਾਂ ਗੁਜਰਦਾ ਗਿਆ ਮੈਂ ਚੰਗਾਠ ਜਿੱਡੀ ਹੋ ਗਈ ਪਰ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਦਾ ਕੋਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਹੀਂ ।

ਮੈਂ ਹਰ ਵਕਤ ਮੁਰਝਾਈ ਜਿਹੀ ਰਹਿੰਦੀ ਪਰ ਮੇਰਾ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖਿਆਲ ਨਾ ਚਾਹੇ ਮੈਂ ਮਰਾਂ ਚਾਹੇ ਮੈਂ ਜੀਵਾਂ ਪਰ ਹੌਲੀ-ਹੌਲੀ ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ 'ਚ ਇੱਕ ਸਖਸ਼ ਆਇਆ ਜਿਹਨੂੰ ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਲੱਗੀ ।ਮੈਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੀ ਅੰਮੜੀ ਨਾਲ ਕੰਮ ਜਾਇਆ ਕਰਦੀ ਸੀ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਇੱਕ ਮੁੰਡਾ ਸੀ ਦੀਪ ਜਿਹਦੇ ਨਾਲ ਮੈਨੂੰ ਰਹਿਣਾ ਚੰਗਾ ਲੱਗਦਾ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਕਈ ਵਰ੍ਹੇ ਹੋ ਗਏ ਸੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਘਰ ਜਾਂਦੇ ਪਰ ਉਹ ਪੜਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਤੇ ਬਾਹਰ ਹੋਸਟਲ ਜਾਂ ਪੀ ਜੀ ਵਿਚ ਰਹਿੰਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਘਰ ਬਹੁਤ ਹੀ ਘੱਟ ਆਉਂਦਾ

ਸੀ। ਜਦੋਂ ਉਹ ਆਇਆ ਤਾਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲ ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਕੁਝ ਵੀ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੋਈ ਗੱਲ-ਬਾਤ ਨਹੀਂ ਚਲਦੀ ਸੀ। ਪਰ ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਇਕ ਫੋਨ ਸੀ ਜਿਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਨੇਪਾਲ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਇਕ ਦੋਸਤ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਿਆ ਕਰਦੀ ਸੀ (ਮੈਂ ਦੱਸ ਦੇਵਾਂ ਅਸੀਂ ਨੇਪਾਲ ਤੋਂ ਇੰਡੀਆ ਆ ਗਏ ਸੀ ਕਿਉਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਕੰਮ ਬਹੁਤ ਘੱਟ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਸ ਕਾਰਨ ਸਾਨੂੰ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹੋਰ ਰਿਸ਼ਤੇਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਨੇਪਾਲ ਛੱਡਣਾ ਪਿਆ ਤੇ ਅਸੀਂ ਪੰਜਾਬ ਆ ਗਏ) ਜਦੋਂ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਮਿੱਤਰ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦੀ ਤਾਂ ਦੀਪ ਹਮੇਸ਼ਾ ਮੇਰੇ ਵੱਲ ਤੱਕਦਾ ਰਹਿੰਦਾ ਮੈਂ ਜਿਆਦਾ ਗੌਰ ਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਆਪਣੇ ਕੰਮ ਵਿਚ ਮਸਤ ਰਹਿੰਦੀ। ਉਸਦੇ ਪਿਤਾ ਜੀ ਦੀ ਮੋਤ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਫੇਰ ਇੱਕ ਦਿਨ ਕਿਸੇ ਕੰਮ ਕਰਕੇ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਕੋਈ ਪ੍ਰੋਗਰਾਮ ਕਰਕੇ ਮੈਨੂੰ ਰੁਕਣਾ ਪਿਆ ਕਿਉਂ ਕਿ ਮੈਂ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਘਰ ਕੰਮ ਕਰਦੀ ਹੋਣ ਕਰਕੇ ਉਸਦੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੇ ਮੇਰੀ ਮਾਤਾ ਜੀ ਨੂੰ ਕਹਿ ਕੇ ਮੈਨੂੰ ਘਰ ਰੱਖ ਲਿਆ। ਰੋਟੀ ਪਾਣੀ ਖਾ ਕੇ ਤਕਰੀਬਨ ੯ ਵਜੇ ਦੇ ਕਰੀਬ ਅਸੀਂ ਗੱਲਾਂ ਬਾਤਾਂ ਕਰਕੇ ਅਸੀਂ ਮੰਜੇ ਬਿਸਤਰੇ ਵਿੱਚਾ ਕੇ ਅਸੀਂ ਬਿਸਤਰਿਆ ਤੇ ਜਾ ਪਏ। ਦੀਪ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਵਾਲੇ ਬੈਡ ਤੇ ਪਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦਿਨ ਉਸਨੇ ਮੇਰੇ ਤੇ ਜਿਆਦਾ ਖਾਸ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਉਸ ਦੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕੁਝ ਜਰੂਰ ਸੀ ਜੋ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ। ਪਰ ਇੱਕ ਗੱਲ ਦਿਲ ਵਿਚ ਮੇਰੇ ਸੀ ਕਿ ਮੈਂ ਕਿੱਥੇ ਨੇਪਾਲ ਦੀ ਰਹਿਣ ਵਾਲੀ ਝੱਲੀ ਕੁੜੀ ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਠਾਠ ਬਾਠ ਨਾਲ ਰਹਿਣ ਵਾਲਾ ਐਸ਼ ਪ੍ਰਸਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮੁੰਡਾ ਨੇਜਵਾਨ ਸੋਹਣਾ ਸੁਨੱਖਾ ਪਰ ਅਪਾਹਿਜ ਸੀ ਪਰ ਮੇਰੇ ਦਿਲ ਵਿਚ ਕਦੇ ਵੀ ਨੀ ਅਜਿਹਾ ਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਅਪਾਹਿਜ ਨਾਲ ਪਿਆਰ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਦੁਨੀਆ ਕਿ ਸੋਚਦੀ ਹੋਵੇਗੀ ਪਰ ਜਾਤ-ਪਾਤਾਂ ਦੁਨੀਆਦਾਰੀ ਕਿੱਥੇ ਮੂੰਹ ਬੰਦ ਕਰਦੀ ਹੈ ਪਰ ਦਿਲ ਕਿੱਥੇ ਸੁਣਦਾ ਕਿਸੇ ਦੀ ਪਰ ਡਰ ਸੀ ਕਿੱਥੇ ਮੈਂ ਸਫਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਤੇ ਕਿੱਥੇ ਉਹ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਪਰ ਰੱਬ ਨੇ ਜੋ ਲਿਖਿਆ ਹੁੰਦਾ ਉਹ ਕੋਣ ਟਾਲ ਸਕਦਾ।

ਇੱਕ ਦਿਨ ਉਹਨੇ ਕਹਿ ਹੀ ਦਿੱਤਾ ਮੈਂ ਬੈਠੀ ਸੀ ਤੇ ਉਹ ਸੁੱਤਾ ਹੀ ਉੱਠਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਉਠਦੇ ਸਾਰ ਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਕਿ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਝੱਲੀਏ ਤੈਨੂੰ। ਉਸ ਦਿਨ ਉਸਨੇ

ਵੀ ਮੈਨੂੰ ਇਹੀ ਕਿਹਾ ਕਿ ਆਪਣਾ ਮੇਲ ਕਿੱਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਪਰ ਅਸੀਂ ਆਪਣੀ ਭਾਵਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਕਾਬੂ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਦੂਜੇ ਦਾ ਇਜ਼ਹਾਰ ਕਬੂਲ ਕਰ ਲਿਆ ਪਰ ਜਿੰਦਗੀ ਦੇ ਤਰਾਜ਼ੂ ਚ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਤੋਲਨਾ ਪਰ ਭਾਰਾ ਪਲੜਾ ਤਾਂ ਮੁਲਾਜੇਦਾਰੀਆ ਦਾ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਮੈਂ ਖੁਸ਼ ਸੀ । ਦਿਨ ਬੀਤਦੇ ਗਏ ਸਾਡਾ ਪਿਆਰਾ ਗੂੜਾ ਹੁੰਦਾ ਗਿਆ ਉਹ ਪੜਨ ਲਈ ਨਵੇਂ ਸ਼ਹਿਰ ਚਲਾ ਗਿਆ ਉਥੇ ਜਾ ਕੇ ਉਹ ਨਿੱਤ ਮੈਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰਦਾ। ਅਸੀਂ ਰਾਤ-ਰਾਤ ਭਰ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨਾਲ ਫੋਨ ਤੇ ਗੱਲਾ ਕਰਦੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੋਟੀ ਤੇ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੋਟੀ ਕਹਿ ਕੇ ਬੁਲਾਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ ਪਰ ਕਦੇ ਕਦੇ ਤਕਰਾਰਾਂ ਵੀ ਹੁੰਦੀਆਂ ਰਹਿੰਦੀਆਂ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਸਦਾ ਹੀ ਮਨਾ ਲੈਂਦਾ ਹੁੰਦਾ ਸੀ । ਮੇਰੀ ਜਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਖੁਸ਼ੀਆ ਦਾ ਹੜ ਆ ਗਿਆ ਸੀ । ਮੈਂ ਬੁੱਤ ਵਰਗੀ ਨੂੰ ਇਕ ਨਵੇਂ ਮੇੜ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿਸ ਨੇ ਕਦੇ ਖੁਸ਼ੀਆ ਦੇਖੀਆ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅੱਜ ਉਸਨੂੰ ਹਰ ਖੁਸ਼ੀ ਬਿਨ ਮੰਗੇ ਮਿਲ ਰਹੀ ਸੀ। ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਬਿਨ ਮੰਗੇ ਮਿਲ ਜਾਏ ਤਾਂ ਕਿ ਉਸਨੂੰ ਕੀ ਚਾਹੀਦਾ ।

ਦਿਨ ਬੀਤਦੇ ਗਏ ਸਬ ਕੁਝ ਠੀਕ ਸੀ ਪਰ ਸਾਡੇ ਪਿਆਰ ਵਿਚ ਤਰਕਾਰਾਂ ਵੱਧਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪਰ ਪਤਾ ਨੀ ਕਿਉਂ ਕਿ ਬਿਨ ਮਤਲਬ ਦੇ ਬਹਾਨੇ ਘੜਨ ਲੱਗ ਪਿਆ ਸੀ ਉਹ ਸ਼ਾਇਦ ਦੂਰ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਵੀ ਇੱਕ ਨੀਵੀ ਜਾਤ ਵਾਲੀ ਨਾਲ ਯਾਰੀ ਲਾ ਕੇ ਖੁਸ਼ ਸੀ ਵੀ ਕੇ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਇਕ ਗੱਲ ਦਾ ਪੱਕਾ ਸੀ ਉਹਨੇ ਕਦੇ ਵੀ ਮੇਰੀ ਇੱਜਤ ਤੇ ਹੱਥ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਪਰ ਉਹਦੀ ਸੋਚ ਨਵੇਂ ਸ਼ਹਿਰ ਜਾ ਕੇ ਬਦਲ ਜੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਤਾਰੇ ਵੱਖ ਹੋ ਜਾਦੇ ਨੇ ਚੰਨ ਤੋਂ, ਹਵਾਵਾਂ ਰੁੱਕ ਜਾਂਦੀਆਂ ਅਚਾਨਕ ਪਰ ਉਹ ਵੀ ਬਦਲ ਗਿਆ ਸੀ । ਪਤਾ ਨੀ ਕਿਉਂ ਚੰਦ ਕੁ ਪਲਾਂ ਦੀਆਂ ਖੁਸ਼ੀਆਂ ਦੇ ਕੇ ਉਹ ਵੀ ਮਰਜਾਣਾ ਚਲਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਿਵੇਂ ਕੋਈ ਦਿਲ ਲਾ ਕੇ ਤੋੜਨਾ ਜਾਣਦਾ ਪਰ ਇਹ ਤਾਂ ਅੱਜ ਕੱਲ ਦੀ ਰੀਤ ਜੀ ਹੈ ਪਰ ਉਹ ਏਦਾ ਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਪਰ ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੀ ਔਕਾਤ ਯਾਦ ਦਿਲਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਕ ਕੰਮ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਦੀ ਕਿ ਔਕਾਤ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਉਹਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਕਿ ਮੇਰੀ ਵੀ ਕੋਈ ਖੁਸ਼ੀ ਹੋ ਸਕਦੀ । ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਵੀ

ਉਹਦੇ ਵਰਗਾ ਦਿਲ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਕਈ ਤਰਾਂ ਦੇ ਜਜ਼ਬਾਤ ਹੋਣਗੇ ਪਰ ਚੰਦਰਾ ਟੁੱਟੇ ਤਾਰੇ ਵਾਂਗ ਪਲਾਂ ਵਿਚ ਹੀ ਸਾਥ ਛੱਡ ਗਿਆ। ਮੇਰਾ ਬਾਪ ਸੱਚ ਹੀ ਕਹਿੰਦਾ ਸੀ ਕਲੈਣੀ ਜੰਮ ਪਈ ਕਲੱਛਣੀ ਬਾਪੂ ਦੀਆ ਗੱਲਾਂ ਸੱਚ ਹੁੰਦੀਆ ਜਾਪਦੀਆ ਸੀ। ਹਰ ਵਕਤ ਖਿਝ ਕੇ ਰਹਿਣ ਦਾ ਕੰਮ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ਕਾਹਦੀ ਯਾਰੀ ਜਿਹੜੀ ਟੁੱਟ ਕੇ ਜੁੜੇ ਫੇਰ ਟੁੱਟਜੇ ਉਹ ਯਾਰੀ ਨੀ ਜਿਸਮੇਦਾਰੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਨਾਲੇ ਸਿਆਣੇ ਦੀ ਕਹੀ ਸੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਰੱਸੀ ਟੁੱਟ ਜਾਵੇ ਤੀ ਜੋੜਨ ਵੇਲੇ ਉਸ ਵਿਚ ਗੰਡ ਪੈ ਹੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਤੇ ਦੀਪ ਦੇ ਰਿਸ਼ਤੇ ਵਿਚ ਕੁੱਝ ਗੱਲਾਂ ਏਦਾ ਹੀ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਹੋਲੀ-ਹੋਲੀ ਮੇਰੇ ਘਰ ਦੇ ਮੇਰੇ ਲਈ ਰਿਸ਼ਤਾ ਲੱਭਣ ਲੱਗੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਦਿਨ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਨੇ ਮੈਨੂੰ ਤੇ ਦੀਪ ਨੂੰ ਇਕੱਠਿਆ ਬਾਹਾਂ ਚ ਬਾਹਾਂ ਪਾਏ ਦੇਖ ਲਿਆ ਸੀ ਉਸ ਦਿਨ ਦੀ ਹੀ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੇਰੇ ਤੋਂ ਖਫਾ ਸੀ ਬਸ ਦੁਰੀਆਂ ਵੱਧਦੀਆਂ ਗਈਆਂ ਪਿਆਰ ਘੱਟਦਾ ਗਿਆ। ਬਸ ਥੋੜੇ ਚਿਰ ਬਾਅਦ ਓਹੀ ਹੋਇਆ ਜੇ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਸੀ ਮੇਰੀ ਮਾਂ ਮੈਨੂੰ ਨੇਪਾਲ ਲੈ ਗਈ ਮੇਰਾ ਰਿਸ਼ਤਾ ਤੈਅ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਂ ਅੱਜ ਵੀ ਕਦੇ ਕਦੇ ਦੀਪ ਨੂੰ ਫੋਨ ਕਰ ਉਹਦਾ ਹਾਲ ਪੁੱਛ ਲੈਦੀ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਜੇ ਸੁੱਖ ਮੈਨੂੰ ਦੀਪ ਦੀਆਂ ਨਿਗਾਹਾਂ ਚ ਮਿਲਿਆ ਉਹ ਕਦੇ ਵੀ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲਿਆ। ਪਰ ਅੱਜ ਤੱਕ ਦੀਪ ਨੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂ ਲਾਇਆ ਅੱਜ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ੫ ਸਾਲ ਤੋਂ ਜਿਆਦਾ ਹੋ ਗਏ ਪਰ ਚੰਦਰੇ ਨੇ ਕਿਸੇ ਨਾਲ ਦਿਲ ਨਹੀਂਉ ਲਾਇਆ।

ਲਿਖਤ: ਦੀਪ

